

говата войскя! извикаха сичките селѣне съ единъ гласъ.

Хайдете да идеме въ черкова, говореше Танчо, и да са помолиме за здравето на нашите храбри московци и за успокоението на ония наши братия, които сж паднале въ честниятъ и въ християнскиятъ бой съ мохамеданците. Нашите неволи и страдания са вече свършиха, изгубиха са, и ние ще да бждеме во вѣки вѣковъ свободни...

И сичките, отъ малко и до велико, са затѣкоха камъ черковата и захванаха да са молать. Сички плачеха отъ радость; а повете, съ сжлзи на очите, возвисиха своите молитви камъ бога...

Войната са продължаваше, московците живѣха по Бжлгария; а Танчо са веселеше въ своята кжщица, — за Халила сички забораваха и да мислатъ... Но ето... ето, че пристигна до ушите ни такова едно